

Intens Joan Hernández Pijuan

EL TEMPS

Ocre i xiprer número 4, 1988.

La Fundació Suñol presenta "La mesura del temps, el transcurs de la pintura", una exposició monogràfica que revisa la trajectòria de l'artista Joan Hernández Pijuan (1931-2005). S'exposa una seqüència d'obres de diversos períodes –algunes d'inèdites–, a través de les quals el visitant podrà descobrir la tensió, la densitat i la intensitat aplicades com a base de creació en l'itinerari pictòric de Joan Hernández Pijuan i, concretament, com

a referent del seu procés personal d'observar la natura.

La col·lecció Josep Suñol reuneix diverses obres molt representatives de l'artista que, complementades amb unes altres peces, ens aproximen a la manera com Joan Hernández Pijuan entenien, practicava i estimava l'art. L'exposició proposa l'observació de més

de trenta obres realitzades entre final dels anys 60 i el 2005. El comissariat és format per Elvira Maluquer, Joan Hernández Maluquer i la Fundació Suñol.

Les obres corresponents al període dels 60 es destaquen per la presència d'objectes com ara regles, cartabons, copes, tisores, pomes, ous... Aquestes natures mortes ja contenen moltes dades que deixaran rastres en el seu recorregut artístic posterior. Són objectes que es disposen damunt la tela amb una forta intencionalitat, allunyada de la composició convencional, de manera que l'encaix de l'objecte en l'espai buit és delimitat en una meditada dimensió metafísica.

Tot i que aquest moment es pot inscriure com a etapa de tendència conceptual, Joan Hernández Pijuan és també un pintor objectual: en la seva aproximació a la pintura preval en tot moment un aspecte més corpori, més físic. Aquesta aprehensió de la matèria en la seva pintura serà el vehicle de comunicació, com ens demostrarà en la compenetració amb la densitat total de la natura, que serà l'única protagonista, quan els objectes –o natures mortes– vagin desapareixent. Llavors tan sols ens quedarà la superfície, la dimensió de l'espai.

La natura ha estat un tema molt recurrent al llarg de la història. No obstant això, mostrar-la nua, com fa Hernández Pijuan, és notablement més complex que no utilitzar-la de fons o de complement. A través d'aquesta absència de personatges o d'objectes, l'artista ens mena a la conclusió que la natura es mou tota sola, no depèn de l'home, i, per tant, nosaltres només evolucionem damunt d'ella.

L'obra d'Hernández Pijuan forma part d'un *continuum* que entén la natura com un contenidor, un classificador, d'una mida inestable i d'una catalogació inabastable, cosa que constata que el llibre de la natura no té fi.

Fellu Vila

"Joan Hernández Pijuan. La mesura del temps, el transcurs de la pintura". Fundació Suñol (passatge de Gràcia, 98, Barcelona). Fins el 29 de maig.